

[Indenrigsministeren.]

Det ærede medlem fru Nina Andersen nævnte den i 1953 afgivne betænkning om hjemmesygeplejen; den er altså et par år ældre end den betænkning, dette lovforslag støtter sig på, og jeg forstod, at man rejste det spørgsmål, om der snart ville ske noget med hensyn til hjemmesygeplejen. Jeg kan besvare dette spørgsmål med, at vi har opmærksomheden henvendt derpå, og jeg skal endnu i eftermiddag forhandle med de kommunale organisationer om sagen. Efter disse forhandlinger vil det så vise sig, om der er nogen mulighed for mig for at fremsætte lovforslag med sigte på dette område.

Det ærede medlem fru Nina Andersen rettede også det spørgsmål til mig, om det var min opfattelse, at den sygeplejerskeuddannelse, der skal foregå efter de nye regler, vil komme til at forme sig på den måde, at man, selvom det ikke står i lovforslaget, vil kræve en eksamen for adgang til denne uddannelse. Jeg er selvfølgelig ikke i stand til at sige, hvordan man vil stille reglerne op, men jeg kan sige så meget, at det i hvert fald ville stride mod min indstilling, hvis man lod det være afgørende for at kunne blive sygeplejerske, at vedkommende havde en eksamen, og jeg vil til det allersidste gøre min indflydelse gældende, for at dette ikke sker. Det må vel også være meningen med den forskoleuddannelse, som der nu peges på, at den netop skal supplere den rent skolemæssige uddannelse, før eleverne går ind til selve sygeplejergerningen.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen talte om, at der vil blive øgede udgifter, og det er jo rigtigt. Man gennemfører sjældent noget nyt på dette eller andre områder, der har med hospitalsvæsenet at gøre, uden at det koster penge. Men her er ingen direkte udgifter for staten; udgifterne kommer til at påhvile de kommuner, der ejer hospitalet. Det kan vist ikke skjules, at her vil komme øgede udgifter, dels fordi selve uddannelsen vil blive mere kostbar end den, vi har for tiden, dels fordi det vel nok vil forme sig sådan, at en del af det arbejde, som eleverne nu udfører på hospitalet — skal vi kalde det det praktiske arbejde — bliver mindre, når deres uddannelse skal være mere fyldig, idet den nu skal lægges hen til selve arbejdstiden; så skal sygeplejeelevernes arbejdskraft erstattes med en anden arbejdskraft,

og derved vil der selvfølgelig komme øgede udgifter. De vil blive placeret på sygehuse-nes regnskaber og vil derfor blive genstand for refusion i henhold til sygehusloven, som, såvidt jeg husker, har en refusionsprocent på 60. Det er først ved denne refusion, staten kommer ind i billedet for den fælleskommunale udligningsfonds vedkommende. Jeg tror nu ikke, det vil blive så store beløb, slet ikke set i relation til de mægtige beløb, som efterhånden placeres på sygehusregnskaberne de forskellige steder.

Så rejste det ærede medlem fru Ellen Poulsen det spørgsmål, om det var meningen, at den teoretiske uddannelse skulle koncentreres på enkelte sygehuse. Jeg tror, jeg må svare på den måde, at den ikke kan foregå på samtlige sygehuse, men at det bliver nødvendigt at samle den på et antal af de større og mere moderne sygehuse. Det er dog min opfattelse, at den praktiske uddannelse stort set må kunne foregå på omtrent samtlige sygehuse, for såvidt de har en standard, der gør dem egnede for praktisk uddannelse af sygeplejersker.

Det ærede medlem spurgte, om det var min opfattelse, at nyordningen var begyndelsen til ligesom at smugle noget ind, der hed sygehjælpere. Det ville ikke være med min gode vilje i alt fald, hvis man gjorde det. Jeg kan ikke garantere for, hvad fremtiden bærer i sit skød i så henseende, men det har ikke været i mine tanker.

Det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen rejste et spørgsmål om § 4, stk. 7, der foreskriver offentliggørelse, hvis en sygeplejerske midlertidigt eller endeligt fratages den hende givne autorisation. Hvis offentliggørelse ikke er nødvendig af sikkerhedsmæssige grunde, har jeg ikke noget imod i udvalget at forhandle om bortfald af denne bestemmelse, men jeg kunne tænke mig, at bestemmelsen er sat ind i lovforslaget, for at man ikke skal løbe nogen risiko for, at de vedkommende bliver ansat, når autorisationen er taget fra dem.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke nævnte § 1s formulering. Jeg prøvede at læse paragraffen igennem igen, og jeg synes for såvidt ikke, at det ærede medlem har helt uret i sine betragtninger. Det kan være, der er en forklaring; det kan vi se på i udvalget.

Det ærede medlem omtalte endvidere § 4,